

KUSTOS JÚLIA

naponta tanulunk bele

Kustos Júlia

(1996, Szombathely):
író, költő, kritikus. Szövegei megjelentek az *ÉS*, a *Jelenkor*, a *Hévíz*, az *Alföld* számaiban. A szöveg *A tisztás* munkacímű regény egy részlete(ként is olvasható).

naponta tanulunk bele-
törődni hogy nem tudunk semmit se már
nem tudjuk kimondani hát mit is mondhatnánk
arról hogy bajban vagyunk először versekből tanultuk
de elmondani mondd mekkora kár elkezdni
egyenlő elrontani a dolgokat a dolgunk a dolgok
íránt bennünk nincs többé kegyelem szikra vagy tűz
bennünk a tárgy szenvedélytelen lebeg és gyűlik
halomba hullik.

mi lesz majd majd ha
az éhség is elhagy és testünk szép templomát
szétveri a szó kikiált belőlünk és azt mondja innen
már ne ússz tovább mert a térképen nincs az a túlpárt
ami a nád mögött még látható. fogrések közül még ki-
túrja a nyelv az édes kenyér belét

számbavett ugyan de csak kifordulni tud a gyomrunk
húsa húsrá sóra ízre nem tekint
átmos napról-napra valami szükséges legyen
itt egy tegnap ma holnap holnapután és még eltengődünk
a test szabta kegyen tudni a vízről szomj nélkül
aztán jönne a föld a madárlépte hó
hogy bajban vagyunk a verebek már mondták
hangjuk a vízen elterített hajó.

A szerző 2018-ban Móricz
Zsigmond Ösztöndíjat
kapott.

Az oroszlánszáj szerelmes verse

*Folyón-túl van egy város – ott játszom én (...)
A szelíd kertészt kerülgeti vágyam
(...)*

Aki sokat félt, mint én, nem érti a tiszta beszédet aztán,
de mindennél jobban vágyja. És kérdez. Az hogy lehet,
hogy a mellkasod nem húz? Fogínyed miért nem véres?
Mondd, nem vagy féltékeny rám? Nézd a szoknyám!
A szegélyét, ahogy a Duna fölött verdes!
Engem a szél megfúj, az eső megver, és folyton csak
kerülget a bánat. Fény felé ha küzdenék, visszaver fák
törzse, ága. Én nem kapok a fényből egy sugarat se, soha.
Mikor először a kertedbe léptünk, csak a függő csend fogadott.
A falak hidege nem bántott, emlékszel? A szíved, kertész, meg
csak dagadt és dagadt, míg körbevezettél, és ingedet úgy cibálta,
mint a legnagyobb viharok. Tenyered kérgéből tudtam én, hogy
még a földnél is őszintébb lehetsz.
Mikor földbe raktál, simogattál, köveket ajándékoztál nekem,
fényes levelek közt kimondtad nevem, és én most neked hozom
virágomat. De mondd, az utam újra mikor adod ki?

Gyökereim helyét mivel temeted? Vagy ha földedben
elszáradok, mit teszel? Villámok alatt ha táncolok,
ablakodból figyelsz-e majd engem? Tudsz-e úgy
figyelni rám, hogy én lehunyhassam saját szemem?
A föld azt mondja, amíg a pára száll,
korai azt mondani, hogy a zápornak vége
– mégis megosztja velünk mindenét.

Már késő, mikor a nagy tűz partja melenget.
Pernyeként száll alá sok csínytevésből
perzselt, valaha zöld levél.
Kedves bokraink ágából amit
kisajtol a tűz, sziszegve forr,
és parázsra csöppen.
Már későn ismerjük fel
a távoli parancsszavakat:
feloldódva füstben és lármában,
tájékozódásra teljesen képtelenül.
Most már hiába is mutogatunk
arra az egyre, akinek zsebében,
sokak szerint
még tegnap is
gyufáskatulya zörgött.

Mikor először kérdezték, akarunk-e
játszani, nem tudtuk még, hogy
tűz is lesz benne, és hogy a tűznek
füstje lesz, és lángja, és hogy
a füsttől a lángot látni nem lehet.
Azt reméltük, szép lesz,
minden színe izgalom,
mélyen szaturált, és jó, nem olyan,
mint ez a rémálom, amiben a levegő
keserű, és szomjas nyelvünkön
úgy olvad szét, mint a hó.

Váltóház

Mikor szellemvárosok tátozják nyomaink:
gyökér helyévé leszünk a beton alatt.
Madarak költenek könyveink közé,
konyhaszekrényeinkbe régi macskáink ellenek,
és az őzek, a róák elhagyott váltó-
házak pincéibe vackolnak.

Nappal a vadlesről figyelik
majd, visszajövünk-e,
és magukban nagyon is remélik,
hogy egy-egy lődörgő
példányunk lelőhetik majd
ha felperzselt mezőik szélén
párázásra készen véletlen épp
egy alkalmas nőstényt keresnénk.